

РЕШЕНИЕ

№ 1565

гр. Пловдив, 09.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, IX СЪСТАВ, в публично заседание на десети ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николинка Г. Цветкова

Членове: Фаня Т. Рабчева Калчишкова
Елена З. Калпачка

при участието на секретаря Пенка В. Георгиева
като разглежда докладваното от Фаня Т. Рабчева Калчишкова Въззивно гражданско дело № 20225300502348 по описа за 2022 година

Производство по чл.258, ал.1 и сл. ГПК.

Производството е образувано по :

1. Въззивна жалба вх.№ 23096/ 08.09.2022г. от „ПрофиКредит България“ ЕООД- гр.София, чрез юрк. Г. П. против Решение № 2110/ 09.06.2022г. постановено по гр.д.№ 12 933/ 2021г. по описа на ПРС – XIV гр.с. в частта, в която се *отхвърля исковата претенция на жалбоподателя в размер на 161,17 лв* за претендирано договорно задължение срещу солидарните длъжници по ДПК №3020201997 – Ц. Г.В. и В. К.М., както и в частта на решението, в която жалбоподателят е осъден да заплати на ответницата и ищца по насрещен иск Ц. Г.В. за сумата от 958,16 лв, която се явява присъдена за заплатена без правно основание за възнаградителна лихва. Решението се обжалва като неправилно в тези части поради оспорване като неправилни изводите на съда в насока на това, че : ДПК е недействителен поради противоречие с разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 във вр. с чл.22 ЗПК; че кредиторът е посочил по-нисък от действителния размер на ГПР и това съставлява нелоялна и

заблуждаваща търговска практика, както и че ответниците Ц. В. и В. М. са заплатили сумата от 958,16 лв, представляваща възнаградителна лихва при липса на основание, поради което жалбоподателят е осъден да заплати горната сума на ищцата по насрещния иск на Ц. В., в каквато насока са изложени съображения от жалбоподателя. Иск се отменя на постановеното решение на РС в обжалваната му част, уважаване на предявения иск за договорното възнаграждение, както и отхвърляне насрещния иск на солидарния длъжник.

Постъпил е писмен отговор от Ц. Г.В. и В. К.М. - въззиваеми по въззивната жалба на „ПрофиКредит България“ ЕООД - гр.София, чрез адв.Д.Б., АК-Пловдив, в който се оспорва жалбата като неоснователна по изложени съображения в отговора на жалбата и се моли постановеното решение в обжалваната му част да се потвърди. Формулирано е особено искане за присъждане на адв.възнаграждение по чл.38 ЗА и НМРАВ съобразно уважената част на иска с начислен ДДС.

2. Въззивна жалба от Ц. Г. В. от гр.П., чрез адв.Д.Б., АК-Пловдив против Решение № 2110/ 09.06.2022г. постановено по гр.д.№ 12 933/ 2021г. по описа на ПРС – XIV гр.с. в частта, в която е бил отхвърлен предявеният от нея иск за връщане на недължимо платени парични средства по нищожна клауза за възнаградителна лихва по ДПК от 30.05.2017г. за разликата от 958,16 лв до 1289,87 лв и в частта, в която е отхвърлен искът за връщане на недължимо платени парични средства по нищожна клауза за „Пакет допълнителни услуги“ за разликата от 1264,04 лв до 1593,75 лв. В тази част се иска отмяна на обжалваното решение и уважаване на претенциите на жалбоподателката в пълен размер, по изложени съображения в жалбата. Формулирано е особено искане за присъждане на адв. възнаграждение по чл.38 ЗА.

Постъпил е писмен отговор от „ПрофиКредит България“ ЕООД- гр.София, чрез юрк. Г. П., в който се оспорва като неоснователна жалбата на Ц. Г. В. от гр.П., чрез адв.Д.Б., АК-Пловдив и се иска потвърждаване в обжалваните от

тази страна части на решението на районния съд.

3 . Постъпила е и частна жалба от АД “Г.“, чрез адв.Д.Б. против Определение № 7749/ 17.07.2022г. по гр.д.№ 12933/ 2021г. по описа на РС- Пловдив, с оплаквания за незаконосъобразност и искане за неговата отмяна, уважаване искането за изменение на постановеното решение в частта на разноските и присъждане на такова в претендирания размер, по изложени съображения в частната жалба, основани на разпоредбата на чл.2, ал.5 НМРАВ.

Постъпил е писмен отговор по частната жалба от „ПрофиКредит България“ ЕООД- гр.София, чрез юрк. Г. П., в който се оспорва същата като неоснователна и се иска оставянето ѝ без уважение.

Пловдивски окръжен съд като взе предвид представените по делото доказателства във връзка с доводите на страните на основание чл.269 ГПК, намери следното:

По жалбата на „ПрофиКредит България“ ЕООД- гр.София, чрез юрк. Г. П..

В производство по чл.422, ал.1 вр. с чл.415, ал.1 ГПК ищцовото дружество е предявило обективно съединени иски за признаване установеност на вземания по сключен със солидарните длъжници ответниците Ц. Г.В. и В. К. М. ДПК №3020201997 от 30.05.2017г. за претендираните – главница за сумата 1 189,18 лева, за сумата 161,17 лв – договорено възнаграждение за периода 15.12.2018г. до 15.06.2019г. и възнаграждение за закупени услуги в размер на 656, 25 лева. Висящ пред въззивната инстанция е спорът относно претенцията за договорното възнаграждение в размер на 161, 17 лв, в която част жалбоподателят се основава на поддържаното оспорване процесният договор за потребителски кредит да е недействителен поради противоречие с разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 във връзка с чл.22 ЗПК с оглед характеристиката на договора като вид съглашение, което изиска съвпадение на две противоположни по посока и съвпадащи по съдържание волеизявления и постигнато съгласие по основните му елементи, поради това, че към момента на сключването на договора всички полета по договора са били попълнени, вкл. и данните за закупения пакет от допълнителни услуги; в

процесния договор била посочена ясно методиката на формиране на ГПР, както и в чл.VI.“Параметри“ подробно са били посочени размерите на ГПР и ГЛП, размерът на възнаграждението по закупения пакет от допълнителни услуги, общото задължение по договора и размерът на месечните вноски; информацията е предоставена на разбираем език и подробно описана всяка сума, която формира крайното задължение по договора. Възражава се за това, че в Закона няма изискване в ДПК да е посочено как се формира ГЛП, а по отношение на ГПР се препраща към Приложение №1 на ЗПК- чл.5.2 от Общите условия, поради което се счита, че процесният договор отговаря вкл. на изискванията на чл.11, т.10 ЗПК. Оспорва се като неправилен изводът на РС за това, че кредиторът е посочил по-нисък от действителния размер на ГПР и това да представлява нелоялна и заблуждаваща практика, тъй като се счита, че след като потребителят е бил предварително запознат с опционалните възможности, е приел по свое усмотрение закупуването на допълнителни услуги, която възможност била легално уредена в разпоредбата на чл.10а, ал.1 ЗПК. Излагат се съображения и за това, че характерът на процесния договор е вид търговска сделка и по силата на разпоредбата на чл.430, ал.2 ТЗ заемателят заплаща лихва по кредита, уговорена с банката, чийто размер не е ограничен с добрите нрави, поради което се иска приемане неоснователност на предявения и уважен в полза на ищците по насрещния иск в размер на сумата от 958,16 лв за заплатената от същите при липса на основание възнаградителна лихва.

Ищецът „ПрофиКредит България“ ЕООД е предявил обективно съединени иски по чл.422, ал.1 вр. с чл.415, ал.1 ГПК против ответниците като солидарни длъжници за заплащане на претендирани незаплатени вземания по сключен с последните ДПК №3020201997 от 30.05.2017г. – за главница в размер на 1189,18 лева, за договорно възнаграждение в размер на 161,17 лв, както и за възнаграждение за закупени услуги в размер на 656,25 лева.

Ответниците и солидарни длъжници по сключения ДПК наред оспорване на предявените от кредитора обективно съединени иски, основани на възражение за недействителност на процесния договор за потребителски кредит на основание чл.22, вр. с чл.11, ал.1, т.9, 10 и 12 ЗПК, поради което и е претендирано приложение на разпоредбата на чл.23 ЗПК за връщане само на чистата стойност на кредита, като е предявен насрещен иск за връщане на

заплатените недължими суми по възнаграждението за пакета допълнителни услуги и част от възнаградителната лихва.

Видно от представения по делото на ответниците е отпуснат кредит в размер на сумата от 3000 лева , със срок на погасяване 24 месеца, с размер на погасителната вноска по кредита 185,46 лева, ГПР – 49,89 %, ГЛП – 41,17 %, като е посочено, че общо дължимата сума по кредита възлиза в размер на 4 451,04 лева; договорен е като избран, поради което и закупен пакет от допълнителни услуги с договорено възнаграждение за този пакет от допълнителни услуги – 2250 лв с размер на вноската – 93,75 лева и определено общото задължение по кредита и по пакета от допълнителни услуги – 6701,04 лева, при общ размер на вноската – 279,21 лева и дата на погасяване 15 ден от месеца.

По делото е ангажирана ССЧЕ, по която е депозирано заключение на в.л. В. М.Ш. и установени след проверка в счетоводството на кредитора, че от ответниците е заплатена общо сумата 5 220,20 лева, като неплатеният остатък от процесния договор за кредит към 15.06.2019г. – датата на падеж на последната вноска по кредита, е в размер на сумата 2006,60 лева, разпределени по суми, съответстващи на претенциите в ИМ на ищеца – за главница – 1189,18 лева, за възнаградителна лихва – в размер на 161,17 лева и за пакета – допълнителни услуги – в размер на 656,25 лева.

При тези доказателства районният съд е приел неспазване на разпоредбата на чл.11, ал.1, т.10 ЗПК във връзка с изискването относно договорения годишен процент на разходите по кредита и общата дължима сума , дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като следва да се посочат взетите предвид допускания, използвани при неговото изчисляване по определения в приложение №1 начин. В контекста на дадената дефиниция в разпоредбата на чл.19, ал.1 ЗПК ГПР по кредита изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи и бъдещи / лихви, други преки или косвени разходи, комисионни, възнаграждения и от всякакъв вид , в т.ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора/, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Отчетено е, че в така описаното Споразумение за услугите е договорено пакетът да включва приоритетно разглеждане изплащане на ПК, възможност за отлагане на определен брой погасителни вноски, възможност

за намаляване на определен брой погасителни вноски, възможност за смяна на дата на падеж, улеснение процедура за получаване на допълнителни парични средства. Направен е анализ на така описаните допълнителни услуги с оглед разпоредбата на чл.10а ЗПК и съответствието им към характера на описаните в цитираната разпоредба услуги, последните които да нямат пряко отношение към насрещните задължения на страните по договора / предоставяне на парична сума и нейното връщане, ведно с договорената възнаградителна лихва и на определения падеж/ . При този сравнителен анализ е мотивиран изводът, че услугата по т.1 представлява действие по усвояване на кредита във времево отношение, а тези по т.2,3 и 4 – имат за предназначение да улеснят взаимоотношенията между кредитор и потребител и да помогнат на кредитора да управлява по-добре договора и изплащането на сумите по него, като улеснената процедура за получаване на допълнителни парични средства, също представлява действие по усвояване на кредит, която реално не е предоставяна, тъй като липсва конкретно задължение на кредитора, а отпускането на нови суми, съответно предоставянето на следващ кредит и условията по него, става пак със съгласието на страните. С оглед на това правилно и в съответствие с практиката на настоящия въззивен състав на съда е изведен правният извод, че с възнагражденията по усвояването и управлението на кредита реално се заобикаля разпоредбата на чл.19, ал.4 ЗПК , тъй като с това допълнително плащане се покриват разходи, които следва да бъдат включени в ГПР, в резултат на което неговият размер би надхвърлил законовото ограничение и реално се увеличава печалбата на кредитора чрез плащането и получаването от страна на кредитора на допълнително възнаграждение. В тази насока въззивният съд е приемал и досега, че по отношение на спорния въпрос за характера на определените в процесния договор за кредит допълнителни услуги , от договореното съдържание на които се установява, че съставляват действия, насочени към обслужване усвояването и управлението на кредита, тези услуги не съставляват допълнителни услуги по смисъла на чл.10а, ал.1 ЗПК и са договорени в противоречие с разпоредбата на чл.10а, ал.2 ЗПК. С оглед на това касае се за неравноправни клаузи по смисъла на чл.143 ЗЗП, констатирането на които обуславя правния извод за недействителност на договора на основание чл.22 ЗПК и приложение на правните последици на чл.23 ЗПК за връщане само на чистата стойност на кредита. В този смисъл се приема от правната доктрина,

че с разпоредбата на чл.143 ЗЗП, към който изрично и пряко препраща чл.24 ЗПК, е уредена т.нар.генерална / обща/ клауза за неравноправност на уговорките в потребителските договори, вкл. и за потребителския кредит. Неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, представлява 1/ всяка неиндивидуално определена уговорка в негова вреда, която 2/ не отговаря на изискването за добросъвестност и 3/ води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, при кумулативно проявление на тези предпоставки. Клаузите не са индивидуално определени когато те са предварително изготвени от търговеца, респ. потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им / арг.чл.146, алл.2 ЗЗП/; уговорени са във вреда на потребителя, а именно накърняват се уредени в закона права на потребителя, респ. увреждат се негови законни интереси/ арг.чл.20 ЗПК/; не отговарят на изискванията за добросъвестност, респ. на добросъвестната търговска практика. В ЗЗП и ЗПК не е налице законово определение на понятието “добросъвестност”, но от общите правила на гражданското право, уреждаща изискванията за добросъвестност в преддоговорните отношения / чл.12 ЗЗД/ , тълкуването на действителната обща воля на страните при породено договорно правоотношение/ чл.20 ЗЗД/ и при изпълнение на действително възникнало договорно задължение / арг. Чл.63, ал.1 ЗЗД/ , може да се изведе дефиниция за използвания в ЗЗП термин “добросъвестност”, на чието изискване следва да отговарят уговорките в договорите за потребление. Те трябва да са съответни на установената и наложена се в съвременното общество нравствена норма на честно, почтено поведение на всеки участник в гражданския и търговския оборот при сключване и изпълнение на сделки за потребление, като чрез техните проявни форми се изгражда понятието за добросъвестната търговска практика – съвкупност от правила , определящи пазарното поведение, които произтичат от законите и обичаите търговски отношения и не нарушават добрите нрави, не създават опасност за изменение на икономическото поведение на средния потребител и са в противовес на наложилите се нелоялни търговски практики/ които са забранени от Закона / чл.68ЗПК//.; уговорката да води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, като тази несъразмерност е значителна, когато е налице съществено несъответствие в насрещните престации на страните по договора, б водеща до тяхната нееквивалентност,

както и в несъответствие във възможността им да упражнят своите права за защита по договора. В този смисъл за да се обезпечат субективните права и законни интереси на икономически по-слабата страна “ цената” на услугата, вкл. по договора за кредит относно възнаградителната лихва и другите разходи, трябва последните да са уговорени ясно и разбираемо за средния потребител, съгласно чл.147, ал.1 ЗЗП, чрез тяхната детайлизация в договора. Такава детайлизация не е налице и в представените към процесния ДПК Общи условия към ДПК – чл.5 „ГПР към ДПК“, касаеща общо описателно препращане при изчислението на ГПР към ДПК чрез отчитане на общите положения Приложение 1 към ЗПК, независимо от условието, че лихвата и другите разходи се явяват неизменни спрямо техния първоначален размер и се прилагат до изтичането на срока на договора. Видно от събраните доказателства към реалните разходи на потребителя се явяват включени и допълнителни такива, но невключени като допускания в ГПР. И с оглед на така изложените фактически и правни изводи на състава на съда неотносими към нормативно регламентираното задължение на съда за проверка относно евентуалното наличие на неравноправни клаузи в договорите за потребителски се явяват доводите на жалбоподателя за сключването на процесния договор между страните при постигнато съгласие за това, предвидената в ОУ / чл.5.2/ препращаща клауза към Приложението №1 на ЗПК, както и обстоятелството относно характера на договора като вид търговска сделка с оглед качеството на кредитора като търговец по смисъла на ТЗ, последното което не изключва характера на договора като потребителски договор, по смисъла на ЗПК. По така изложеното жалбата на жалбоподателя в тази част се явява неоснователна. Неоснователна е и жалбата, в частта, в която след като е установено наличието на недействителност на договора на основание чл.22 ЗПК с приложение на правната последица на чл.23 ЗПК, то при установените в приетата по делото ССчЕ внесени за погасяване суми както на главницата, така и на акцесорните вземания по договора – за възнаградителна лихва и възнаграждения за допълнителен пакет услуги, внесените суми са съотнесени за погасяване изцяло на главницата, а поради надвишаване на сумата по нея останалите внесени суми са съотнесени по равно за връщането им на солидарните длъжници като недължими поради заплащането им без изначална липса на основание за това.

-
По жалбата на Ц. Г. В. от гр.П., чрез адв.Д.Б., АК-Пловдив.

-
Решението на районния съд се оспорва като неправилно в обжалваната му част с оплакването, че никоя от страните / ищецът или ответникът / не били поискали от първоинстанционния съд сам да извършва преизчисление на дълга, респ. да извършва прихващане. Счита се за неотнормата на чл.23 ЗПК в случая, тъй като не бил предявен един иск на плоскостта на неоснователното обогатяване, за връщане на недължимо платените парични средства над заемната сума. Изтъква се обстоятелството, че жалбоподателката продължава да плаща и към настоящия момент, като ще преустанови плащането в момента, в който достигне заемната сума Застъпва се становището, че ако се възприеме доводът на съда за преизчисление на дълга съобразно чл.23 ЗПК, ще се стигне до там, че след приключване на настоящия правен спор, жалбоподателката ще трябва да образува ново исково производство за надплатената част над заемната сума, което би било ненужно и ще обремени страните отново с разходи.

С обжалваното решение по насрещните искове районният съд е установил с помощта на ангажираната от ищите по тези искове ССЧЕ общият размер на внесената от двете длъжници сума от 5 220,20 лева, която след прилагане на правната последица на чл.23 във вр. с чл.22 ЗПК , съдът е съотнесъл част от тази сума за погасяване на дължимата от ответниците на посоченото правно основание главница, като надвнесенят остатък е разпределил по равно за двете недължимо внесени суми по акцесорните вземания и е присъдил за връщането ѝ от кредитора като недължимо заплатена поради липса на основание за това. Неоснователно е оплакването на жалбоподателката за извършено изчисление от страна на съда, доколкото същото съставлява необходимо за установяване доказването на предявения иск освен по основание, така и по размер, който следва да се определи съобразно събраните и приети доказателства до приключване на съдебното дирене. Евентуално настъпилите след това обстоятелства в насока извършени последващи доброволни плащания от страна на ответниците по погасяване на акцесорни вземания не могат да се отчетат с постановеното по делото

решение, доколкото със същото е установено, че заемната сума се явява погасена чрез съотнасяне и изчисления от съда на внесените, вкл. за акцесорните вземания суми, които изцяло са покрили дължимата главница, поради което не е налице основание за извършване на последващи плащания от страна на ответниците. С оглед на това неотносим към настоящото производство е доводът за евентуално възникването на основания за инициирането на последващ правен спор между страните, произтичащо от извършени от ответниците фактически действия за извършени последващи или бъдещи плащания за погасяване на някои от главното или акцесорни вземания по договора за потребителски кредит. Наличието на евентуални извършени последващи или бъдещи плащания след установения в първоинстанционното производство общ размер не могат да обусловят в настоящото производство извод за доказаност на предявените от ответниците искове в пълния им претендиран размер, както по основание, така и по размер, като извършени реално доказани плащания по така предявените искове. С оглед на това жалбата на ищцата по насрещните искове е неоснователна и като такава следва да се остави без уважение.

-

-

По частната жалба на АД "Г.", чрез адв.Д.Б..

-

Обжалваното определение, с което е отказано изменение на решението в частта на разноските, се оспорва като неправилно с възражението, че разпоредбата на чл.2, ал.5 НМРАВ не разпознава изчислението на АВ на база общия материален интерес на всички искове, в каквата насока се сочи актуална съдебна практика / Определение по ч.т.д. № 526/ 2022г на II ТО на ВКС, Определение по ч.т.д.№ 358/ 2022г. , II ТО на ВКС/.

С постановеното решение на РС в частта на разноските по искането на АД "Г." е определено на основание чл.78, ал.3 ГПК и чл.38, ал.1, т.2 ЗАДв присъждането на ответниците на сумата от 360 лв – за заповедното производство и 1095,89 лв – по предявените срещу тях искове, както и на същото основание присъждането за ответницата Ц. В. по насрещните искове

възнаграждение в размер на 610,08 лева.

С молбата по чл. 248 ГПК искането за изменение на постановеното решение в частта на разносните молители е посочил изчисленията, съобразно чл.2, ал.5 НМРАВ :

1. по иска за установяване дължимост на 1189,18 лева – следващо се възнаграждение с ДДС в размер на 375, 89 лева;

2. по исковете за установяване дължимост на договорна лихва в размер на 161,17 лв и за допълнителни услуги за сумата в размер на 656,25 лв - дължимо възнаграждение по 360 лева с ДДС . Въз основа на тези изчисления се счита, че за *едната ответница се следва възнаграждение в общ размер от 1095, 89 лева с ДДС, а за двете - 2 191,78 лв с ДДС.*

3. По предявения от ответницата Ц. В. насрещен иск, се сочи предявяването на два обективно съединени иска с цена 1 289,87 лева и 1593,75 лева, за които се претендира възнаграждение, изчислено на основание чл.2, ал. 5 НМРАВ, редуцирано според уважената част на иска, съответно по съразмерност - за първия иск – възнаграждение в размер на 285,50 лева с ДДС, а за другия – по съразмерност – 324, 56 лева с ДДС, или съответно претендира се възнаграждение в общ размер с ДДС – *610,06 лв.*

По т.1 и т.2 от молбата на жалбоподателя АД-„Г.“ се отчита, че с обжалваното решение районният съд е присъдил на двете ответници с оглед отхвърлените три обективно съединени иска сумата от 1089,89 лв за исковото производство + сумата 360 лева, съответно общо сумата от 1455, 89 лева – адв.възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на Ц. Г. В. и В. К. М.. Обективно съединените иски са предявени от ищеца „ПрофиКредит“ АД против солидарните длъжници, солидарно отговорни по тези претенции по договора за потребителски кредит, поради което не се намира основание от въззивния съд наличието на основание за присъждане на възнаграждение и за двете ответници / съответно в двоен размер/ , както е мотивирано от районни съд в обжалваното определение, с което е оставено без уважение искането за изменение на постановеното решение в тази му част.

По т.3 от молбата – с обжалваното определение е посочено, че по

предявените насрещни искиве разноските са присъдени съразмерно на уважената част от исковите, като посочените стойности в молбата по чл.248 ГПК съответстват като сбор на присъдената сума / с разлика от 2 стотинки/. Видно от постановеното решение в частта на разноските по насрещните искиве, предявени от АД "Г.", *е присъдена сумата от 610,08 лв адвокатско възнаграждение за оказана безплатна правна помощ на Ц. Г. В..*

Частната жалба е неоснователна и в тази ѝ част.

Видно от първоинстанционното производство първоначално са били предявени по двата обективно съединение насрещни искиве - за всеки от по 50 лева. В последствие е поискано и допуснато изменение на тези искиве, като е претендирана сумата от 1289,87 лв – по претенцията за недължимо платена договорна лихва, както и сумата 1 593,75 лв – по претенцията за недължимо платено възнаграждение за допълнителен пакет услуги.

Уважени са в размерите съответно по първия иск – в размер на сумата 958,16 лв , а за втория иск – в размер на сумата – 1262,04 лв. За всеки от исковите дължимото АВ по чл.7, ал.2, т.2 НМРАВ, в действащата към момента на сключения ДПЗС от 16.06.2021г. на наредбата / ред., ДВ, бр.68/ 31.07.2020г./ се дължи възнаграждение както следва , за първия иск – в размер на 285,45 лв, а за втория 341,56 лв. Изчислени по съразмерност за първия иск – с ДДС възлиза на 285,45 лв /958,16 лв x 320,29 лв : 1289,87 лв , а за втория иск – с ДДС в размер на 324, 56 лв / 1262,04 x 341,56 лв : 1593,75 лв/ , съответно в общ размер от 610, 01 лв. *С молбата по чл.248 ГПК се претендира присъждане на АВ в общ размер с ДДС на 610,06 лв, а с постановеното решение в частта на разноските, за което е поискано изменение в тази му част, е присъдено АВ в общ размер с ДДС – 610,08 лв, съответно с разлика от 2 стотинки в полза на молителя, което прави изцяло неоснователна молбата и частната жалба и в тази ѝ част.*

Частната жалба като неоснователна следва да се остави без уважение, като обжалваното определение ще се потвърди като правилно.

По така изложените съображения постановеното решение в обжалваните му части и обжалваното определение на районния съд ще се потвърдят като правилни и законосъобразни.

Поради неоснователност на предявените жалби и от двете страни не следва

присъждане на юрисконсултско възнаграждение, адвокатско възнаграждение и разноси на страните по тях.

Водим от горното и на основание чл.271, ал.1 пр.І ГПК, въззивният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 2110/ 09.06.2022г. постановено по гр.д.№ 12 933/ 2021г. по описа на ПРС – XIV гр.с. в обжалваните му части.

В необжалваните части решението е влязло в законна сила.

ПОТВЪРЖДАВА Определение № 7749/ 17.07.2022г. постановено по гр.д.№ 12933/ 2021г. по описа на ПРС – XIV гр.с. на основание чл.248, ал.1 ГПК.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл.280, ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____